

אביב הברון

הנה הם נשכחים לאיטם, החיים והמתים

איור: יותם פישביין

הנה הם נשכחים לאיטם, 120 החיים והמתים. כמעט שום פעולה של המשפחות כבר לא סודקת את הארץ שות, את השגרה. אולי גם המילים האלה, כאן בעיתון, כבר חסרות ערך. אני כותב לשמחה גולדין: "האם זה לא אומר משהו עלינו? משהו עצוב?" הוא משיב: "לא עצוב. אנחנו חברה שהתרכקה וכעת בונה את עצמה מחדש. יהיה אחרת".

עשר שנים של מאבק על השבת שרידי בנו, והוא עוד מאמין. הלוואי.

(עמ' 11)

תחילת השבוע, בית קפה בתל-אביב. פגישת עבודה. אני עם חולצת "מחזירים אותם הביתה עכשיו". לא "אתה אשם", לא "הדחה", לא "אחים לנשק". אני קם לצאת. מישחו יושב עם אשתו לקפה של בוקר. "יאללה לך לעבוד", הוא אומר. הבוזנה ברורה: "יאללה, אתה והחטופים שלך".

לרגע אני לא מבין, לא רוצה להאמין. מההלם, אני סופר לו את הנרצחים והנחטפים מהמשפחה שלי, מסיים ב"טמבל" והולך משם. הולך ומרגיש קצת טמבל בעצמי.

אחרי ההשתלחות ביועמ"שית והניסיונות להדיחה, מגיעה התגובה

מערכת המשפט עולה למיתקן

- גורמים ברשות השופטת מסבירים מדוע הפכה היועצת המשפטית לסדין האדום של הממשלה
- "שרים משמיצים אותה בשביל לייקים"
- "מיארה בולמת את הניסיונות של נתניהו ולוין להחליש את שומרי הסף"
- "ראש הממשלה עושה הכל כדי לדחות את עדותו במשפט"
- "דימויה הציבורי של היועמ"שית נוסק, וזה משגע את הבייס המתוסכל של נתניהו"
- טובה צימוקי, עמ' 12

הלוואים שנפלו במסדרון נצרים

אייל אבניאון ז"ל

נדב נולר ז"ל

מתכוננים לכל תרחיש: בגבול הצפון, עם הלוואים ששומרים על הבית

120 כיתות הכוננות בגליל העליון ובגולן נערכות למלחמה • יאיר קראוס, עמ' 4

מורעה